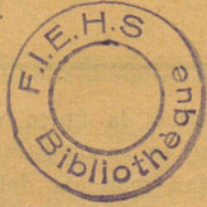




CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA



BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 22

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N.R.

AGOST 15. 1941

CRONICA



Aquesta crònica te avui una significació especial perquè en ella, volem deixar consignada, una vegada més, la nostra posició separatista. No és que a nosaltres ens faci cap falta. dones no ha minvat gens nostra fe en l'ideal d'una Catalunya lliure i sobirana dels seus destins, ni la seguretat del triomf d'aquest ideal. Ho fem, perquè creiem que devem fer-ho, en aquests moments, quan una bona part de la opinió catalana d'Amèrica, augmentada, és important fer-ho constar. per polítics i intellectuals, homes de ciència i treballadors, arribats a aquest continent com a conseqüència de la desfeta, deriva, precipitadament, cap a l'enfortiment d'un Consell Nacional que avui radica a Londres i és conseqüència d'aquell altre que presidia Lluís Companys i que la situació a França ha fet impossible que funcionés.

Volem dones exposar nostres opinions entorn a aquest assumpte, amb tota franquesa, com és característic en nosaltres. Possiblement n'hi hauria prou en dir que restem fidels a l'ideal d'independència per Catalunya, el qual per ésser l'ideal màxim d'una nacionalitat esclava, com la nostra, les circumstàncies no suposen en nosaltres, com poden suposar-ho per altres organismes, una superació ideològica, un graó més amunt; sinó, simplement, el manteniment d'una moral patriòtica mentre les circumstàncies són adverses.

Nasquerem així. Tot just s'havien retirat vençudes les banderes espanyoles d'aquest darrer predi colonial, resumint-se en un fracàs la dèria imperialista que Espanya no ha abandonat encara, ni abandonarà mai, perquè és una condició racial ben característica; i quan l'ambient no era propici a fer-ho i se'ns acusava d'estar donant una punyalada "trapera" a Espanya, alçarem la bandera de la independència per Catalunya, per primera vegada en terres d'Amèrica i fixarem en el primer article dels nostres Estatuts, com a primera finalitat, aquesta: treballar per la independència política de nostra Pàtria.

Mai no hem issat en nostre Estatge la bandera d l'Estat cpressor, ni ho farem mai. Hem estat sempre aixó que tothom en diu ara, "Catalans lliures"; interiorment perquè

hem viscut la Pàtria amb plenitud, exteriorment perquè no hem deixat mai de treballar per ella i ni adjectivament hem acceptat el mot "espanyol" tocant a nostra Entitat.

No ens considerem més catalans que ningú. Simplement, tenim un ideal i som fidels a ell. No discutim tampoc la catalanitat de ningú. Monàrquics, republicans, federalistes, comunistes, els creiem més o menys apartats de la veritat nacional però no ens imaginem els renegats. En tots hi veiem un català i tractem de que la fé li arribi al cor per a que se senti de debó un català.

Es així la nostra intransigència. Nostra actuació al servei d'un ideal, está solament limitada per una moral patriòtica. Y aquest ideal el servim noblement, tan noblement com podem imaginar-nos-ho. Per aixó, tenint pressa, no ens impacientem i fugim de totes les situacions confuses per a no perjudicar-nos nosaltres ni a la col·lectivitat en general.

Nosaltres que hem proclamat sempre (creiem que dels primers) la necessitat de la unió, defugim en les presents circumstàncies, aquesta forma d'unio que vol estructurar-se a base d'un confusionisme perjudicial i patriòticament reeusable. Entenem el camí emprés, equivoct.

La importància d'aquest Consell Nacional, perquè li'n concedim és que en parlem, encara ningú l'ha presentada en forma precisa i clara. Els propis Manifestos i comunicacions que hem rebut, fins avui, enaltin-lo, apoiant-lo i declarant moure's a l'impuls d'unes orientacions emanades del mateix, les quals, d'haver existit, han estat negligides en el nostre cas, mouen encara a major confusió.

Com a continuació del régim de la Generalitat, és impropcedent. Com a manifestació externa d'autoritat, la Generalitat i la Mancomunitat, eren equivalents. Ambdós tingueren igual categoria d'organismes "regionals". Per a justificar que la República va fer quelcom més que la Monarquia, s'ha dit que reconegué "en principi" la personalitat nacional de Catalunya, però el cert és que ni l'un régim ni l'altre la reconegueren i de l'Estatut aprovat fou eliminat tot alló que podia concedir-nos aquest reconeixement. L'autori-

tat que podien tenir de més, el valor d'ésser organismes representatius de la unitat nacional catalana, li era voluntàriament concedida pels catalans. Aquell règim que evidentment no era el que s'havia donat Catalunya, voler perpetuar-lo a l'exili i conservar-li encara, fins allà on és possible, la seva estructura, és tant com acceptar voluntàriament la supeditació de Catalunya a l'Estat Espanyol, i aixó és impossible.

Si el Consell Nacional fos l'equivalent al Govern de l'Estat lliure de Catalunya, l'aspecte seria ben diferent. Però aquest Consell Nacional no ho ha declarat així, ni ho han declarat tampoc cap de les agrupacions que l'apoen. Ben al contrari, han fugit de la definició, s'han resguardat darrera de paraules vagues i imprecises, donant talment la sensació que el perill de desintegrar-se rau precisament en definir-se. És una llástima que aquests organismes hagin estat possibles pel sacrifici dels que professen ideals elevats i no per la superació ideològica, com semblava lògic esperar-ho, d'aquells pels quals la experiència ha estat nul·la i ni els cops els hi han fet res.

Encara hi ha més, han declarat mancada en absolut de valor l'afirmació conjunta de l'ideal d'independència, en dir, en els seus manifestos que "és il·lusóri fixar el límit de les nostres llibertats" o el que és el mateix de les nostres aspiracions de llibertat. I també li han negat tota eficàcia com a aglutinant dels catalans, en rebutjar aquesta declaració i preferir la posició indefinida que adopten sota l'obsessió de voler aplegar a "tots" els catalans a base de "coincidències mínimes", les quals seria curiós de conèixer fins on arriben en cada una d'aquestes agrupacions per poder valoritzar un conjunt de les mateixes.

Hem afirmat en una de nostres Cròniques anteriors i ho sostenim que "parlar patriòticament de "coincidències mínimes", de "fórmules", equival a renunciar a drets essencials irrenunciabls. Una fórmula es sempre la resultant de voluntats divergents que s'estoven i es modifiquen en un pla de transigència. Si són possibles, fins i tot aconsellables en les discòrdies d'interessos materials, en les pugnes ordinàries de la política i en la vida dels individus, són inservibles i recusables en una qüestió de dogma patriòtic". Aquestes agrupacions integrades per individus que s'imaginaven de diferent manera la llibertat del nostre poble, en unir-se circumstancialment, sota un punt de coincidències mínimes, és evident que ha estat en sacrifici de l'ideal d'independència. Com no tots els que les integren creuen en els destins de Catalunya com a Pàtria independent, la definició no surt, com sortiria de manera espontània, si fos el contrari. És curiós de notar com en referir-se a la futura situació de Catalunya, en diuen "recobrament", "llibertats", que no tenen la precisió del mot independència.

No creiem que el propòsit hagi estat aplegar dintre d'aquestes agrupacions elements actius de les diverses tendències perquè el perill de rompiment hi seria a cada pas. Sinó el d'ostentar la representació del gran nombre dels indiferents, dels pusilànimes, dels assimilats, de la inmensa majoria que no segueix més que els camins trillats i tractar d'acendir-los, per aquest medi; però així i tot, no hi veiem la justificació per sacrificar la ideologia nacional més pura, la

única legítima, la única verdadera i real, per complaure a aquells que se sap positivament que no es mouen a l'acció perquè estan mancats del convenciment patriòtic, de la fé que traspón les muntanyes i fa miracles, i retardant, en canvi, una acció patriòtica que no es pot ajornar més ni esquivar tampoc, quedant-se orfes com organisme individual, d'una definició que reclama la consciència catalana tantes vegades enganyada per propis i extranys i fent impossible que la tingui, com a organisme de resum, tal com ells s'imaginen, el Consell Nacional, que ha d'ostentar-la davant del món i ajustar-hi la seva actuació.

Hi ha l'obsessió del nombre i es desprecia la qualitat. Unir a "tots" els catalans, sembla ésser la consigna. Si pogués prescindir-se de la realitat, aixó estaria molt bé. Si fos possible separar l'esperit de la matèria; si la Nació pogués viure sense aquelles condicions polítiques que han de resguardar-la; si a una Nació com a medi espiritual no li calgués un Estat polític propi com a medi de preservació del seu mateix esperit, en fi, si pogués dissociar-se l'acció revolucionària que és inseparable de tot moviment nacionalista, segurament que podria comptar-se amb tothom. Per aquesta causa els moviments nacionalistes han estat sempre moviments de minories, de minories audaces i selectes i el nostre cas no és una excepció. Per sobre el nombre s'imposa la selecció. Serán sempre els convençuts, el audaços, els abnegats, els qui arrosegaran les masses dels indiferents, dels indecisos, cap al convenciment i cap a l'acció.

La unió espiritual no hi ha que crear-la; es manifesta invariablement sota determinades circumstàncies. La unió cal perquè és indispensable l'acció. "Quan a una nacionalitat se li desperta la consciència de que ho és, treballa totseguit per produir un Estat, expressió de la seva voluntat política, instrument de la seva política pròpia".

Aquestes agrupacions no han reeixit en el seu aparent propòsit d'unir a "tots" els catalans pel fet, simplement, d'ésser catalans. Gairebé simultàneament, ha arribat a nostres mans la notificació d'una agrupació d'aquesta mena i un avis de la mateixa declarant no tenir-hi tractes amb altra de determinada tendència. És que no hi són tots, perquè és impossible que hi siguin tots. És que cal treballar per la Pàtria amb la sola visió de la Pàtria i la incompatibilitat es fa evident amb tot aquell que posa per damunt de la Pàtria els interessos de partit de la mateixa manera que el qui anteposa ideals mesquins, mediatitzats o els egoïsmes personals.

L'únic ideal que convé a tothom, l'únic ideal que és garantia per a tots, l'únic ideal patriòtic, és el de la independència de la Pàtria. Són aquesta bandera hem d'aplegar-nos.

Hem dit que creiem el camí emprés equivocadament, i així és. Entenem que el primer pas, absolutament indispensable, és la unió de tots els que volem la independència de Catalunya. Aquests organismes que amb caràcter de conjunt volen ésser l'expressió de "tots" els catalans, podran arribar a comptar, numèricament, amb molts catalans, però mai interpretaran la voluntat de Catalunya. Els hi ho impedirà, precisament, el fet de no poder definir quina mena d'ambicions de llibertat són les que pretenen, ni la de poder presentar una uniformitat de conjunt.

La unió dels que creiem en els propis destins de la nostra Pàtria i volem per Catalunya un Estat propi que "sigui expressió de la seva voluntat política, instrument de la seva política pròpia", podem ésser numéricament, molts menys, però aquesta unió serà de debó l'expressió nacional i continuarà la causa de la verdadera unió que es basa en fer convergir totes les forces catalanes i totes les tendències en el que a tots ens interessa de la mateixa manera que es produeixi: un Estat lliure de Catalunya, una Pàtria independent o sigui la garantia del medi on haurán de projectar-se en el futur.

La belligerància dels organismes amórfe, no podrà produir més que un organisme superior amorfe també. Quan diuen "és il·lusóri fixar el límit de les nostres ambicions de llibertat" expressen el concepte dintre el qual radica l'únic mandat que el Consell Nacional pot rebre d'aitals organismes: el de no treballar per a rés determinant sinó simplement per a que no poguem pasar deçapercebuts i poguem aprofitar el que ens denguin, a darrera hora.

La unió de tots els separatistes no imposarà al Consell Nacional la premisa d'acceptar alló o no acceptar res, sino que li exigirà treballar per la independència i, si esgotats tots els medis i els esforços, no s'hi pot arribar, li assenyala-

rá tot alló que patriòticament és recusable. I propiciarà la unió també dels indiferents i els indecisos pel convenciment, principalment, de la veritat del nostre ideal i vetllarà tothora perquè la col·lectivitat catalana es produeixi i manifesti com cal.

Hem parlat molt de l'experiència; ens hem acusat de cándids, de no poder ésser més segones parts ni anar a remolc de la política dels altres, però a l'hora de donar validés a aquesta experiència, sembla tornar a preferir-se les fórmules alienes, disposar-nos altra vegada a ésser figuretes del retaule espanyol i a anar a remolc dels qui puguin oferir-nos solucions en les quals l'interés menys important serà el nostre i el primordial el d'aquells que, sabent-nos covards, ens lligaran per la gratitud d'haver-nos donat quelcom del que ni ens haurem sapigut guanyar ni aspirar-hi dignament.

**Ton lloc es baix la taula,
ja els óssos et daran.**

Es el mateix camí, es la mateixa trajectòria, es la mateixa posició de renunciament que es dibuixa a Amèrica. Conscientment o inconscient, emprenem un mal camí. Cal rectificar-lo, que encara hi som a temps.

Per la REPUBLICA CATALANA.

EL "MOVIMENT SOCIAL D'EMANCIPACIO CATALANA" I LA GUERRA GERMANO-SOVIETICA

De l'esmentada organització hem rebut el següent Manifest, el qual, per la seva indiscutible importància i el seu interès, malgrat la seva extensió, reproduïm íntegrament. Diu així:

"Els exèrcits feixistes, que aspiren a endogalar el món, s'han llançat, en una nova represa de fúria, contra la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. De res no han valgut, doncs, els pactes de bona amistat que s'han viciat establert entre els dos Estats socialment antagònics. La dictadura stalinista que domina els països urssians s'ha equivocat una vegada més, quan gratuïtament, i contra els interessos dels treballadors de tot el món, ha afirmat que en la guerra actual només s'hi debaten objectius imperialistes. Històricament el feixisme és quelcom més que una manifestació imperialista. Significa la destrucció de tots els camins de progrés i de tot el tresor de la llibertat humana que amb tant d'esforç han acumulat els pobles. Cada nació que queia sota el jou nazi era un pas endarrera en la història d'Europa, com així mateix ho fóra la cai-

guda dels països soviètics. El mateix dret a defensar-se i a invocar l'ajut de tota la humanitat avançada i progressiva que avui té la U.R.S.S.—ara que es veu atacada pel nazisme— el tenien Catalunya i els pobles hispànics, Txecoslovaquia, Albània, Polònia, Noruega, Holanda, Bèlgica Dinamarca, Fransa, Iugoslàvia, Grècia i la mateixa Finlàndia agredida en holocauste d'una tàctica internacional russa falsament socialista. La política de pau, invocada per Stalin, equivalia al divorci del país socialista amb les angoixes de les nacions i dels proletaris d'Europa; a llançar-se a aventures hegemòniques com la dels països bàltics, contràries al principi de llibertat nacional que és una de les bases primordials del socialisme; a trencar la sagrada solidaritat internacional i a facilitar a l'agressor nazi les matèries primes, el petroli i el blat que necessitava per a poder convertir Europa en un bassal de sang.

Aquesta guerra d'uns pobles, que volen continuar en pau llur evolució històrica cap a formes superiors de

convivència social, contra un agressor desprietat que vol imposar un retorn a l'Edat Mitjana, té un profund significat ideològic, potser com mai no l'ha tingut cap altra guerra. D'antuvi, quan encara no havia començat, era la Internacional Comunista la més decidida a posar-ho de relleu. Quan el feixisme va creure arribada l'hora d'envair, efectivament, Europa, la Internacional Comunista, pels motius que fossin, però que en realitat significaven una posició egoista d'insolidaritat amb els treballadors d'Europa, canvià sobtadament les consignes. Els catalans, per exemple, ja no havíem d'anar a fer de soldats de França, com es proclamava en l'ordre del Partit Socialista Unificat de Catalunya el dia primer de setembre del 1939, sinó que com els proletaris francesos, belgues, noruecs, i holandesos, havíem de negar-nos a combatre per les pàtries envaïdes pel feixisme, el pitjor enemic del proletariat —com ara reconeix el govern de la U.R.S.S.— i facilitar passivament la tasca dels invasors. Els manifestos que les cel·lules del Partit Comunista fran-

cés feien circular per les fàbriques invitant els obrers a no produir; els que distribuïen pels batallons francesos incitant els soldats a no combatre per l'imperialisme anglo-francés eren el millor recolzament que els Laval, Flan-din i Petain necessitaven per a portar a terme la seva obra de traïció, no per allunyar a França de la òrbita de l'imperialisme anglés, sinó per a lliurar-la a la nova concepció nazi de la societat.

La burocràcia stalinista preten sincerar-se dient que l'entrada de la U.R.S.S. a la guerra fa canviar el seu aspecte històric. I aixó no és cert. La guerra te una continuïtat ideològica perfectament definida i l'entrada de la U.R.S.S. als camps de batalla només significa el començament d'una etapa nova de caràcter estratègic, plantejada probablement d'una manera molt més precària que si la U.R.S.S. hagués mantingut la solidaritat amb els pobles dels països envaïts que aquells tenien dret a esperar del qui havia fet una revolució de caràcter socialista. Per a defensar aquest dret a la solidaritat russa vers els pobles agreïts, es foragitá Litvinov del Comissariat d'Afers Estrangers i Dimitrov amenaça, més tard, amb l'eliminació física dels comunistas que no defensessin el pacte germano-soviètic.

Els blames que tota consciència treballadora honrada havia d'adreçar al dictador soviètic quan signá l'inconcebible pacte germano-rus de l'agost del 1939, eren infinitament pitjors que les que la Internacional Comunista adreça a les febles i porugues democràcies que s'avingueren a un altre pacte catastròfic: el de Munic. I eren pitjors perquè si bé és lògic que el capitalisme esporuguit arribi a pactar amb el feixisme que ha alletat, el socialisme, en canvi ha de considerar sempre com a enemics irreductibles i a mort, la concepció, les tàctiques i l'existència mateixa del feixisme.

Molt bons per actuar amb má de ferro contra qualsevol tendència obrera que gosi pensar pel seu compte o que els retregui llur incapacitat de pensar i actuar en marxista, els dictadors soviètics, aniquiladors del moviment obrer de l'Europa occidental, i que han lliurat conscientment a la

repressió nazi, com en el cas de Thaelmann, els millors caps de l'obrerisme, estaven completament astorats davant la demostració de la força militar hitlerista i creïen que, pels interessos exclusivament pan-russos, era millor ésser aliat que no pas enemic del feixisme. Adhuc s'havien arribat a pensar que, posat davant de l'impossibilitat de vencer Anglaterra. Hitler —al qual ells consideraven militarment molt fort, però totalment buit de doctrina— arribaria a adaptar-se a una certa evolució marxista. Els discursos del dictador alemany, d'un demagógic contingut revolucionari, els tenien encisats sense que sospitessin, com intuïen d'una manera molt clara milers i milers de treballadors de tot el món, que tots aquells discursos només eren frases destinades a ensopir els homes del Kremlin.

I ara han despertat del seu somni d'una manera trágica. Els treballadors i els camperols soviètics han de defensar amb les armes llurs fàbriques i llurs camps. S'ha fet fracassar, d'una manera més estrepitosa que la Primera i la Segona, la Tercera Internacional. Ja no existeixen les organitzacions obreres de l'Europa occidental que haurien estat les avançades ideològiques de qualsevol país socialista i, encara, la garantia de la seva defensa més efectiva contra qualsevol agressió. Els mateixos partits comunistes han caigut sense glòria i molts d'ells deshonorats; en holocauste a una política que imposava decapitacions dels òrgans de defensa militars i feia les sagnants purgues entre la més selecta oficialitat i entre els teòrics de la doctrina marxista. Els Partits Comunistes es veïeren empesos, per covardia del Kremlin, a no prendre oportunament una actitud que avui han de mantenir sota l'agressió nazi. Ara, en una rectificació inoportuna i grotesca damunt la marxa, cal acceptar l'ajut de l'imperialisme anglés i de l'imperialisme ianqui. Ja no serà delictes pels militants cecs dels nuclis dels partits comunistes, que subsisteixen aferrats a una democràcia que no pensa. Ni ho serà treballar per a enfortir la producció de guerra de Nordamèrica. Ja s'hauran acabat les vagues falsament econòmiques. La Internacional Comunista tornarà a parlar de Front Popular des

de les altures i tot serà poc per salvar la U.R.S.S.

I bé, cal salvar el poble soviètic com sigui. Primer, perquè no es pot oblidar que a desgrat de tot és el poble de la Revolució d'octubre i perquè, amo Hitler del graner d'Ucrània i de les fonts de matèries primes de Rússia, fóra enfortida la seva potència econòmica fins el punt de fer ineficaç el bloqueig anglo-americà.

Després d'aquesta terrible experiència europea cal pensar en aixó, en salvar el poble soviètic, a desgrat que els dirigents de la U.R.S.S. s'hagin desviat del socialisme, per a lliurar-se només a un experiment d'economia socialitzant. És cert que per Stalin, aquella consigna seva que "el millor capital és l'home" no significa altra cosa sinó una frase demagògica, una d'aquelles falses frases revolucionàries les quals Lenin blasmava tan calorosament. Stalin ha suprimit els drets de l'home, el cultiu de la personalitat, sense voler saber que la revolució socialista és una continuïtat històrica de la revolució democràtica. Podriem fer moltes crítiques a l'obra realitzada per Stalin i els seus servents burócrates, però amb tot i aixó, totes les nostres simpaties són al costat del poble soviètic en aquesta hora de prova i de dolor que el fa germá de tots els pobles sacrificats d'Europa.

Que la sortida d'aquesta contesa sense parió en la història sigui d'alliberament de pobles. Que les nacions d'Europa vegin aviat una alba de pau. Que el monstre nazi sigui aixafat implacablement, anorreat, destruït fins els darrers dels seus soldats ideològics, i que junt amb l'alliberament de tots els pobles opressos, puguem veure també el dels pobles alemany i italiá. I que la classe treballadora de tot el món trobi, després d'aquestes experiències terribles el camí que l'ha de menar a un món sense classes i sense tirans, en el qual la nació catalana hi tindrà el seu lloc.

Per la llibertat dels homes i dels pobles!
Estats Units Mexicans, a 30 de Juny del 1941''.

També del "Moviment Social d'Emancipació Catalana", hem rebut una allocució als catalans, amb motiu

de la commemoració del 19 de Juliol, del qual copiem alguns paragrafs:

“En aquest cinquè aniversari del 19 de Juliol, el Moviment Social d'Emancipació Catalana s'adreça a tots els catalans emigrats i reafirma la seva fe en els destins del nostre poble. A desgrat dels esdeveniments posteriors, la data del 19 de Juliol del 1936 revesteix una profunda significació afirmativa, per tal com aporta el primer esforç de conjunt a l'obra de la nostra independència.

Només dos dies bastaren al nostre poble per a fer sentir a l'exèrcit espanyol el pes d'una desfeta total. La victòria catalana del 19 de Juliol assolida precisament quan els òrgans de la República Espanyola estaven a la defensiva, fou rotunda. Després, aquella generositat tan nostra, afegida a l'optimisme i a l'empenta que ens comunicava el triomf, ens feu anar en ajut d'altres pobles que ja sentien a la carn l'esgarrapada formidable del franquisme.

Del 18 de Juliol de les altres nacionalitats hispàniques, al 19 de Juliol català, hi ha la profunda diferència d'una victòria a una defensa precària, plena de recels pels que havíem triomfat i de manca de fe en llur força.

La gesta del 19 de Juliol fou l'origen d'un important redreçament en tots els ordres. Catalunya posseïa òrgans estatals propis, una part dels quals foren modèlics, i muntà, amb molt d'encert, els primers bastiments d'una possible economia nacional catalana, mentre les seves espatlles suportaven una part considerable del pes total de la guerra. Catalunya trans formava el caràcter domèstic i vuitcentista de les clàssiques lluites internes dels règims espanyols i donava a la guerra un sentit noble i ambiciós d'alliberament definitiu dels homes i dels pobles. Avui els catalans que vivim a l'exili ens hem de sentir orgullosos de la victòria catalana del 19 de Juliol. En la derrota posterior dels pobles hispànics, Catalunya no hi té cap responsabilitat i n'ha estat la víctima principal.

Es hora de pensar, més que mai, en el futur, puix el nostre poble té dret a un altre destí. I heus ací la tas-

NOSTRA RESPOSTA

En resposta a la invitació que vam fer-nos el “Comité Provincial Organizador de la Conferencia Nacional de Españoles Antifranquistas” a l'objecte de que el GROP, nomenés Delegats a la mateixa, nostra Entitat va enviar la següent lletra que publiquem per a general coneixement per haver estat també feta pública la invitació de referència.

Sres. Dr. José Morales y José Trigo. C.P.O. de la C.N. de E. Antifranquistas. Ciudad.

Muy Sres. nuestros: Su atenta comunicación de fecha 21 del pasado, ha sido sometida en Junta de hoy, a la consideración de este Consejo Directivo y sentimos comunicarles que ha recaído un acuerdo negativo respecto a su invitación de nombrar, esta Entidad, delegados a la Conferencia Nacional de Españoles Antifranquistas de Cuba, que ha de celebrarse en La Habana el día 24 del actual.

Se ha acordado también transmitir a Vds. este acuerdo y las razones en que se fundamenta.

Miramos con agrado y tiene todas nuestras simpatías el acto que se proyecta y su finalidad y ello no podría, ni puede ser de otro modo, pues esta Entidad, por su patriótica catalanidad y su carácter nacionalista radical, es decir, separatista, tiene que abrigar y abriga profundos y arraigados ideales liberales y democráticos y tiene que ser y es, con igual intensidad, enemiga acérrima de cualquier clase de totalitarismo, ya sea nazi, fascista, stalinista o franquista. Y tiene que ser inevitablemente así, porque, por otra parte, hay que considerar que Catalunya es una nacionalidad anexada, por la razón de la fuerza, al Estado Español, el cual, en todo tiempo, antaño y hogaño, con Monarquía, con República o con Franquismo, se ha manifestado siempre como un estado imperialis-

ca: deixar de banda els camins que no menen enlloc i evitar els perills que potser demà ens menarien a sacrificar-nos novament per coses que no representarien un guany per Catalunya”.

ta, enemigo de reconocer el derecho que tienen a su independencia las pequeñas nacionalidades (vasca, galaica y catalana), que tiene sojuzgadas. Y si agregamos el hecho de que Catalunya sufre actualmente una doble invasión, la del totalitarismo y la del imperialismo español, es evidente que los sentimientos liberales y demócratas de los catalanes “libres” y su aversión al Estado Español en general y al Franquismo, en particular, tienen que acentuarse cada día más.

No obstante lo expuesto estimamos que esta Entidad debe permanecer al margen del acto a que Vds. nos invitan, por razones del ideal independentista que sustenta el Grop Catalunya, cuya ética, tanto en doctrina nacionalista radical como en su táctica nos impone, para poder ser consecuentes con nuestras convicciones, la abstención en todo aquello que pudiera esfumar el hecho diferencial catalán en relación con el castellano o español, la sustantividad catalana de nuestra única Patria, Catalunya, que siempre debemos, por razones como ya hemos dicho de ética nacionalista, destacar en todas las oportunidades para hacer resaltar la evidencia de que no somos, ni adjetivamente, españoles.

Es lógico, pues, que no considerándose el “Catalunya” Grop N.R. como integrante del conglomerado de instituciones españolas de Cuba, se vea privado del honor de hacer acto de presencia en la Conferencia en cuestión.

Si se tratara de una conferencia ibérica antifranquista a donde pudieran concurrir con personalidad propia, autóctona y de igual a igual, los nacionales “libres” de cada una de las cuatro nacionalidades que componen el Estado Español, o sean la galaica, la vasca, la catalana y la castellana o española, este Grop Catalunya no hubiera dudado un solo instante en enviar sus delegados a la conferencia.

Muy lejos está de nuestro ánimo culpar, ni censurar a Vds. por el error que han sufrido al considerar el Grop Catalunya como una sociedad regional española y al aplicarnos el apelativo

“compatriotas”, producto todo ello del confusionismo que siempre se ha creado alrededor de este aspecto del problema catalán y de su hecho diferencial, no obstante lo cual nos vemos precisados a hacer esta aclaración, a pesar de que ya Vds. lo habrán deducido de todo lo anteriormente expuesto y a pesar de que cuantos conocen nuestros estatutos y nuestra actuación en Cuba durante más de un tercio de siglo, saben perfectamente que el “Catalunya” Grop N.R. es una sociedad exclusivamente patriótica catalana, independentista, que lucha por la consecución de la soberanía plena de Cata-

luña e instituir en ella la República Catalana.

Excusen la extensión de la presente comunicación, pues estimamos ello un deber hacia Vds. y no dudamos sabrán Vds. comprender las causas que nos impiden colaborar con Vds. en una cruzada tan loable como es combatir el Totalitarismo en general y el Franquismo en particular.

De ustedes atentamente,

Firmado: **Pere Clavé Ferrer**, (Presidente p.s.r.), **Jaume Sais Juliá** (Secretario de Correspondencia).

Santiago de Cuba, Agosto 5, 1941.

UNA ADHESIO

Dr. Laureano Ibarra Pérez.

Presidente del Comité Gestor Antifascista.

Ciudad.

Muy Sr. nuestro y amigo: En Consejo Directivo celebrado el 5 del actual, esta entidad, “Catalunya” Grop Nacionalista Radical, ha tomado el acuerdo de comunicar a Vd. nuestras completas adhesión e identificación con el espíritu del Comité, del cual es Vd. su digno Presidente y nos adherimos, no solamente por deber idealista, sino que también por el carácter independentista del Grop Catalunya, el cual, integrado por catalanes libres, estima que nuestra Patria, Catalunya, sufre hoy los estragos de una doble invasión: la del Totalitarismo representado por el “quisling” Franco y la del secular imperialismo español.

Considerando, pues, Catalunya como una pequeña nacionalidad sojuzgada e invadida que aspira a su absoluta soberanía, este Grop, consecuente siempre con sus convicciones, no puede pronunciarse en absoluto sino en la forma expuesta y haciendo destacar su hecho diferencial en relación con España, es decir, con personalidad propia y sin que se nos pueda confundir o involucrar con ninguno de los sectores que integran el conglomerado español que reside en Cuba.

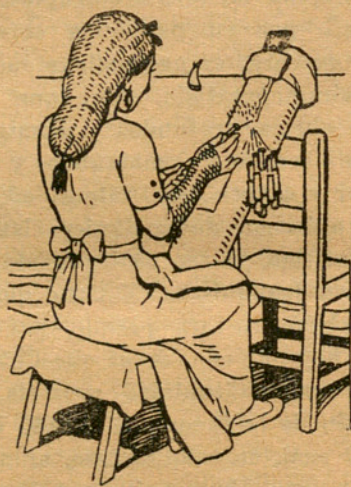
Por la Victoria de las Democracias.

Por la Libertad de las pequeñas y grandes nacionalidades.

Por la República Catalana.

Firmado: **Pere Clavé Ferrer**, (Presidente, p.s.r.), **Jaume Sais Juliá**, (Secretario de Correspondencia).

Santiago de Cuba, Agosto 7, 1941.



**CATALUNYA, PETITA O GRAN,
ES LA UNICA PÀTRIA DELS CATALANS.**

**ESPANYA NO ES LA NOSTRA
PÀTRIA, SINO UNA AGRUPACIO
DE VARIES PÀTRIES.**

SACSEJANT

Llistes Negres.— Som molts els catalans que, per pertànyer a entitats catalanistes, estem a la llista negra dels “konsulats frankistes” i dels arxius de les organitzacions “failangistes” a les Amèriques. I són molts, masses, també els catalans “pusilànimes” que, per no comprometre’s, no són socis de dites entitats. Aixó ja arriba a ésser el “kolmo” de la por. I els hi tenim de dir que no siguin tan porucs i que siguin més pràctics i positius, puix es podríen trobar, al pas que marxen els aconteixements, que fugint de l’aigua caiguessin al foc, és a dir, en la llista negra feta pels catalans “lliures”.

A Cuba principalment, prompte veurem com els catalans que diuen que primer “son espanyols i després catalanes” retificarán proclamant, esgar-gamellant-se, que són catalans i més que catalans i procuraran obtenir, com una credencial, el carnet de soci de la respectiva entitat catalana. Només manca, per veure aixó, que Cuba secundi als Estats Units en la seva posició envers el conflicte mundial.

El “sacseig” anterior el pot estudiar, en particular, el catalá, esclau que ens retorná el Butlletí acompanyat d’un “Arriba España”. Aquest empatx de fletxes que pateix se li passarà amb el susto de veure l’imminència de mides dràstiques contra els quintacolumnistes.

Classificació i residència de catalans:
Catalans lliures:
Carrer de les Democràcies.
Catalans-espanyols:
Carrer de “Vivan las Caenas”.
Espanyols-catalans:
Carrer de “Amagueu el pa que ve la gana”.

FINAL d’un Manifest de “Els Amics de Catalunya”, de Mèxic:

“Per la República Popular Espanyola”
i altres “pers” bons i dolents. Volen l’alliberació nacional i social de Catalunya. ¿Dintre de qué? ¿De la Repú-

blica Espanyola? I ara ens preguntem:
¿De qué será mare l'experiència?

D'un altre Manifest dels mateixos
"amics" de l'Havana:

"Per a que Catalunya i Espanya
no siguin arrossegades a la guerra an-
ti-soviética". "Per l'ajut a la U.R.S.S.,
al poble anglés i a tots els pobles que
lluiten contra el nazi-falangisme.

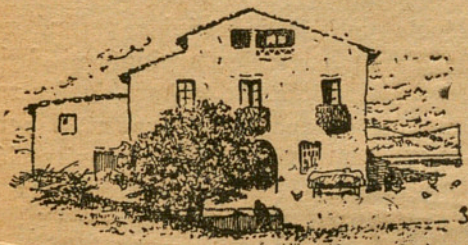
Peró fa poc deien: "Per la pau
i Catalunya i Espanya fora de la gue-
rra imperialista".

No ho entenem o ho entenem mas-
sa. ¿Un empatx d'obediència?

— ❧ —

Van en augment les "Comunitats
Catalanes" que 's constitueixen a les
Amèriques. Ho trobem molt bé. Quants
més catalans s'hi aixopluguin, millor.
I millor que la quantitat, és la cali-
tat. En la qualitat hi ha d'haver, per a
que sigui óptima, majoria dels que sa-
ben **on van i qué volen**. Però si lo que
volen és el "recobrament de la lliber-
tat de Catalunya" sense aclarir que 's
tracta de la Independència absoluta i
si on van és a un "Consell Nacional"
com perllongació del statuts polític
catalá "pre-frankisme", aleshores....
¡Bona l'hem feta Geroni! El que cal
és voler la independència de Catalun-
ya i anar a un Consell Nacional que
sigui el Govern Provisional de la Re-
pública Catalana.

Met GIRONES.



La terra és el nom de la Pàtria, la
terra catalana és la Pàtria catalana,
totes les generacions ho han consagrat.

La terra dels pares que guarda les
despules dels nostres morts, guardarà
les nostres i les dels nostres fills, és la
terra viva de les generacions que són,
el pit mai assecat que nodrirà les ge-
neracions vivents, com ha nodrit les
passades.

ACTIVITATS CATALANES

CUBA.— "CATALUNYA" GROU
N.R.— La Secció d'Esports i Excur-
sions ha organitzat un Aplec a la fin-
ca "El Piñalito", pel dia 17 del pre-
sent mes, per concórrer a la qual hi
ha un gran entusiasme. S'ha organit-
zat un magnífic programa i hi haurá
ball, diversos entreteniments i concur-
sos. Fará el transport un servei d'Om-
nibus directes desde el lloc d partida,
que será nostre estatge social, fins al
bll indret escollit per a la celebració
d'aquest Aplec, amb el qual la Secció
d'Esports, inicia les seves activitats en
la present temporada.

En premsa aquest Butlletí, ens és
impossible de ressenyar el Concert de
Repás de l'Orfeó de la Secció Artísti-
ca de nostra entitat, que dirigeix el
mestre Joan Vicini i que tant d'en-
tusiasme ha desvetllat a la societat
santiaguera en general i a nostres com-
patriotes, en particular. Amb el pre-
sent Concert quedaran establerts els
mateixos d'una manera definitiva i es
celebraran periòdicament en el futur.
S'anunciava en aquest concert el repás

de les següents obres: **Carry me back**,
americana; **La Bayamesa y De Cuba**
para La Habana, cubanes; **Mariquita**
Linda, mexicana; **Les Fulles seques**,
de Morera i **Pel Maig qui vé**, de Jan-
nequin, en catalá.

XILE.— EL CENTRE CATALA,
de Santiago de Xile, va iniciar aquest
any, en la nit del dissabte 31 de Maig,
la celebració de les típiques Caramel-
les. La COLLA de les Caramelles, ha-
billades típicament, amb els fanals i
les cistelles, recorregueren les cases
dels compatriotes, animant amb els
seus cants, l'ambient i l'esperit.

La "HORA CATALANA DE RA-
DIO" va trasmetre-les en una audició
especial el dia 9 de Juny, pel vespre.

El dia 8 del mateix mes, nous ele-
ments del Quadre Escénic, sota la di-
recció del Sr. J. Giralt, varen repre-
sentar l'obra de nostre immortal Pi-
tarra, "La Botifarra de la Llibertat".

MEXIC.— Els catalans residents

EL BUTLLETÍ D'INFORMACIO CATALANA, aspira a ésser un lligam en-
tre tots els catalans. El servim gratuïtament a tot catalá que el sol·liciti i
a aquells altres les adreces dels quals ens siguin facilitades.

Els qui estiguin d'acord amb la nostra obra patriòtica i vulguin ajudar-nos
al seu sosteniment i a la seva creixent expansió, poden fer-ho, retallant i
enviantnos el següent cupó:

En

Resident a

Provincià

Pais

contribueix al sosteniment, del BUTLLETÍ D'INFORMACIO
CATALANA, del CATALUNYA GROU N. R., de Santiago

de Cuba, amb la quantitat de:

a la capital de Mèxic, váren celebrar el 8 de Juny, un Aplec, com deien els cartells, el "I Aplec dels Catalans de Mèxic" que va tenir lloc al Parc Nacional de Salazar, un indret, trenta quilòmetres lluny de la capital. Com que el Parc és públic, els mexicans veiren onejar la bandera catalana i s'embadaliren tot ele dia amb les nostres cançons i amb les nostres dances. Es celebraren concursos de fotografies, de poesia i d'altres especialitats. Hi assistí molta gent i fou un gran éxit.

UN NOU LLIBRE EN CATALÀ. JOSEP MA. POBLET és l'autor del nou llibre que acaba de sortir, a Mèxic, titulat: "Records Vells i Histories Noves". De les opinions que el recomanen, escollim aquesta de Josep Carner: "Llibre d'exili. Elegia inspirada pel bon temps folklòric del lloc nadiu. Un somris sense malícia i uns quants escarafalls dedicats al caient pintorese de la terra que hom troba acollidora. Bona retina pel caràcter, estil dinàmic i vocació neta per a aquest reportatge modern que tan profundament ha influit l'art de la narració".

PUBLICACIONS REBUDES.— Nos. 132 i 133 de "Noticiari Català", de Santiago de Xile. El núm. 456 corresponent a Maig de GERMANOR, de Xile. Els núms. 127 i 299, ambdós corresponents a Juny, de CATALUNYA i RESSORGIMENT, respectivament, força interessants i magnífiques.



Un Manifest de la U. G. T. de Catalunya

Hem rebut un Manifest de la Sindical esmentada, adreçada a "Tots els Companys de la U.G.T. de Catalunya" en el que previa exposició de les causes, es desconecten completament de la U.G.T. d'Espanya per a seguir una norma exclusivament catalana i plena de catalanitat i propugnant per una Sindical única, catalana. El signen Miquel Ferrer, Secretari General de la U.G.T. de Catalunya i Joan Fronjosá i Joan Gilabert, Secretaris adjunts.

En reproduim els següents parafrats:

"Als ugetistes catalans, la guerra ens va fer tocar de prop com eren falses les paraules dels dirigents de la U.G.T. d'Espanya respecte la consideració que els mereixia la personalitat orgànica de la U.G.T. de Catalunya. Emparats en el text antiquat i mort d'uns estatuts, no permetien que la nostra Organització es destaqués amb personalitat pròpia ni tan sols en les qüestions que la guerra i la producció plantejaven dintre mateix de Catalunya i que afectaven d'una manera directa els ugetistes catalans. Una vegada instal·lada la Comissió Executiva de la U. G. T. d'Espanya a Barcelona, se situá al costat dels homes del Govern republicà que aprofitaven totes les ocasions per a trepitjar i menysprear el Govern de Catalunya i, de mica en mica, amb el pretext d'una legislació de guerra, acabaren per convertir la Generalitat en un organisme sense cap atribució en les coses de la lluita armada contra el franquisme, impossibilitant-lo de tota activitat de

guerra, empobrint-lo, condemnant-lo a una vida miserable per dir després, a l'exili, que Catalunya no havia complert amb el seu deure, acusació que els treballadors catalans rebutgem

Per mor de la guerra, els ugetistes catalans tolerarem totes les intromissions i totes les travetes de la Comissió Executiva de la U.G.T. d'Espanya i dels dirigents de determinades Federacions Espanyoles d'Indústria. En reunions amb l'Executiva i en els plens de l'anomenat Comité Nacional haguérem de sortir en defensa dels ugetistes catalans i de la nostra intervenció en el nou ordre econòmic català i, per la guerra, en ocasió del nostre III Congrés, haguérem de consentir que fos minimitzada la nostra personalitat orgànica perquè ens foren imposats els vells estatuts espanyols, amb indignació.

Convenguts de la impossibilitat d'aconseguir una rectificació de conducta per part dels actuals dirigents de la U.G.T. d'Espanya en relació amb les coses de Catalunya, entenem que la U.G.T. catalana no pot, ni ha de voler confondre's entre els grups en discòrdia dintre el Comité Nacional d'Espanya (el qual, dit sigui de passada, de fet, ja no existeix) i que li cal proclamar la seva absoluta independència política i orgànica perquè no ha d'anar a remole de ningú, ni obeir ordres exteriors. Ja és hora de fer reconeixer i respectar plenament la personalitat de la nostra Organització, alliberada de disciplines forasteres i de mediatitzacions de tota mena".

Catalá: No facis de la vida una simple consagració a tu mateix. Fes-ne tambe consagració a la pátria; Catalunya et necessita.